

ster sagde til mig i den Anledning, om jeg ikke tidt havde hørt Forbrydere sige: Nej, vi vil ikke have vor Sag for Landsretten, thi ved Ministeren ikke, at man ved Landsretten er strengere end ved Underretten, derfor vil vi ikke appellere. Den Betragtning, Ministeren her anfører, er forkert, thi det siger vedkommende Forbrydere kun, naar Talen er om Appel fra Underretten til Landsretten. Saa siger de: Nej, vi vil ikke appellere Sagen, vi har faaet vor Dom paa 8 Maaneder; appellerer vi, risikerer vi at faa en strengere Dom. Naar Landsretten mener, at 8 Maaneder er en retfærdig Dom, absolut ikke for streng, men ikke desto mindre ser, at vedkommende alligevel vil trække Tiden ud ved at faa Sagen appelleret, saa forstaar man, at den siger: Det er jo en meningsløs Appel. Der skal derfor meget lidt til, at vedkommende kommer lidt højere op end 8 Maaneder, for at ikke alle Forbrydere skal tro, at naar de appellerer, faar de en mildere Straf. Men det gælder kun ved Sagers Appel, ikke i de Tilfælde, hvor Sagerne i første Instans skal behandles ved Landsretten. Dér er det selvfølgelig de samme Hensyn, der gør sig gældende ved Straffeudmaalingen baade ved Byretten og ved Landsretten.

Jeg kommer saa til to Spørgsmaal, som jeg egentlig havde troet, man kunde holde udenfor den partipolitiske Ramme. Jeg havde haabet det, men det lader næsten ikke til, at man kan det. Det ene er den saakaldte Thorup-Schovelinske Sag, det andet er Spørgsmaalet om offentlig Votering. Jeg skal først tage Thorup-Schovelin.

Da Ministeren omtalte Sagen her første Gang ved Lovforslagets Forelæggelse, udtalte han, at det var jo egentlig en ret ubetydelig Sag, og han gik ud fra, at Overvejelserne derfor ikke fortjente at munde ud i en sygelig Tilstand. Jeg havde haabet, at det var gaaet saaledes med Overvejelserne, at de ikke var mundet ud i en sygelig Tilstand, da Ministeren saa kraftigt pointerede det ved Forelæggelsen her i Tinget, men da Ministeren kom ind paa Sagen, fik man ikke Indtryk af, at det var en ret ubetydelig Sag, absolut ikke. Ministeren paalagde i denne berømte Sag Landsdommer Thorup at anlægge Injuriesag imod Schovelin. Man mente fra anden Side, deriblandt jeg, at en Justitsminister ikke kunde paalægge en Dommer at anlægge Injuriesag. Det var altsaa et Spørgsmaal, om den ene eller den anden Opfattelse var rigtig. Dette Spørgsmaal skulde synes at kunne afgøres rent sagligt, uden at hverken den højtærede Justitsminister eller jeg be-

høvede at komme ind i Overvejelser, der skulde munde ud i en sygelig Tilstand. Ministeren sagde: Det er dog for groft, naar en Mand som Hr. Schovelin skælder Dommer Thorup ud, at saa ikke Dommer Thorup skal være pligtig at anlægge Injuriesag. Men nu var det kedelige ved denne Sag, sagde Ministeren, at den desværre blev noget forkludret, ved at Folk tog Standpunkt efter deres Sympati for eller Antipati mod de to Mænd. Dertil maa jeg sige, at jeg tror, det er en ganske forkert Vurdering af Situationen. Jeg tror netop, at Folk kom til at tage Standpunkt imod Dommer Thorup paa Grund af Ministerens meget uheldige Optræden i denne Sag. Derved fik Offentligheden fra Begyndelsen af en rent forkert Forestilling om Sagen, idet den fik Indtryk af, at det var en saare stejl Dommer, som nægtede at efterkomme vor højeste juridiske Embedsmands Paabud om at anlægge Sag. Derved kom der en vis Stemning imod Dommer Thorup, efter min Mening fuldstændig med Urette. Den højtærede Justitsminister sagde i den Anledning, at man maatte ikke tro, at det, man havde hørt om Embedsmændene tidligere, at de var ædle og loyale, ogsaa passede nu, da vi havde faaet den socialdemokratiske Regering. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det sagde jeg ikke!). Desværre har jeg ikke Fortrykket, saa jeg kan ikke citere Ordene, men det vil nogenlunde passe. (*Justitsministeren* [Steincke]: Nej!). Den højtærede Justitsminister sagde, at her var Tale om en saare stejl Person, som nægtede at opfylde sin Pligt i dette Tilfælde. Lad os nu se, om dette er rigtigt. Jeg gaar ud fra, at Ministeren ikke vil se saaledes paa Sagen, at naar en Mand har en anden Anskuelse end han, er det en saare stejl Person, saa er det en Mand, der udelukkende optræder saaledes for at genere Ministeren. Det glæder mig, at den højtærede Minister ryster paa Hovedet; den Anskuelse har han altsaa ikke. Den højtærede Justitsminister sagde, at selv om han var noget skarp i Diskussionen, maatte det ikke opfattes som Udtryk for, at han i Virkeligheden vilde være saa skarp, men det var Udtryk for hans embedsmæssige Pligt til at forsvare de Synspunkter, han nu mente var de rigtige. Jeg skal da prøve paa at tage denne Sag rent juridisk og se paa, hvorledes de to Standpunkter staar til hinanden.

Her vil jeg da først gøre opmærksom paa, at der er to Love: Retsplejeloven af 1916 og Tjenestemandsløven af 1919, og de traadte begge i Kraft den 1. Oktober 1919. Efter Retsplejeloven var der overhovedet